

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.566 van 24 april 2003
in de zaak A.118.229/XIV-9099.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. VERSTREPEN,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Rotterdamstraat 23

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 25 april 1969 en van Iraanse nationaliteit, op 15 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 2 april 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. VERSTREPEN, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke toedracht van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 8 augustus 2001 en verklaart zich een eerste maal vluchteling op 14 augustus 2001. Op 21 augustus 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.2. De verzoekende partij verklaart zich een tweede maal vluchteling op 25 februari 2002.

1.3. Op 12 februari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 21 augustus 2001. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Teheran. U zou gehuwd zijn met XXX. Uw echtgenoot zou getuige zijn geweest van de moord op zijn zakenpartner. Een tijdje later zou hij een dreigbrief hebben ontvangen. In het begin van de vijfde maand van 1379 (juli 2000) zou hij Iran hebben verlaten. U zou met de kinderen in Iran zijn gebleven. Op 12/5/1380 (3 augustus 2001) zouden u en de kinderen Iran hebben verlaten

en naar België zijn gereisd, waar u de volgende dag zou zijn aangekomen. Op 14 augustus 2001 heeft u hier asiel aangevraagd.

U steunt uw asielaanvraag op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot. (Aan)Gezien aan de asielaanvraag van deze laatste geen gunstig advies (gevolg) kan worden gegeven omdat de vluchtmotieven die hij inroept geen verband houden met de criteria van de conventie van Genève, dringt zich ook in uw hoofde een bevestigende beslissing op.

Tot slot zijn de documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier wijzigen. Deze documenten zijn uw paspoort en een officiële vertaling van uw huwelijksakte.

(...).”.

1.4. Op 8 maart 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

2.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat de door haar en haar echtgenoot aangehaalde problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn en niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, terwijl verzoekster en haar echtgenoot in hun asielrelaas “duidelijk de aangehaalde feiten kaderen in een politieke kontekst van een afrekening binnen een politieke organisatie, gesteund door de Iraanse overheid en waarbij de man betrokken werd”; dat verzoekster meent aannemelijk te hebben gemaakt dat zij niet op de bescherming van de overheid kon rekenen tegen deze feiten, wat wordt bevestigd in de brief van haar zus;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat de Commissaris-generaal een asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren indien zij geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal in casu tot deze vaststelling komt omdat verzoekster haar asielaanvraag steunt op de asielmotieven ingeroepen door haar echtgenoot, XXX, wiens asielaanvraag ongegrond werd verklaard omdat de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal ten aanzien van verzoeksters echtgenoot heeft beslist dat de door hem aangehaalde problemen, met name slachtoffer van een schietpartij en bedreigingen na deze schietpartij, van louter gemeenrechtelijke aard zijn en niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal verder ten

aanzien van verzoeksters echtgenoot heeft vastgesteld dat hij beweerde dat de bedreigingen afkomstig waren van de Iraanse autoriteiten, omdat de moord een interne afrekening binnen de “Sepah Pasdaran” was, doch dat de echtgenoot van verzoekster het precieze motief hiervan niet kent en zijn bewering louter baseert op veronderstellingen;

Overwegende dat verzoekster aanvoert dat de door haar en haar echtgenoot aangehaalde feiten kaderen binnen een politieke context van afrekening; dat uit de diverse verklaringen van verzoeksters echtgenoot blijkt dat hij geen concrete feiten heeft aangebracht die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeksters echtgenoot zowel tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal enkel vermoedens uitte, en zijn beweringen dan ook louter gebaseerd zijn op niet onderbouwde veronderstellingen, die verzoekster evenmin in haar verzoekschrift met concrete argumenten staakt; dat verzoekster verder meent dat zij en haar echtgenoot aannemelijk hebben gemaakt dat zij niet op de bescherming van de overheid konden rekenen omdat de “Sepah Pasdaran” zou opereren als een soort geheime politie en zich mengt in politiezaken; dat verzoekster deze veronderstelling evenmin aannemelijk maakt; dat verzoeksters echtgenoot tijdens zijn eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 juni 2001 geen vermoedens in die zin uitte; dat hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij wist dat de dreigbrief van de staat kwam, omdat hij twee dagen nadat hij de dader van de moord op Abbas had geïdentificeerd, aankwam, dat de dader lid was van de “Sepah Pasdaran” en dat, als hij daadwerkelijk zou herkend worden, dit nadelig zou zijn voor het prestige van de organisatie; dat op de vraag waarom de politie aan verzoeksters echtgenoot toch vroeg om de dader te identificeren, hij antwoordde dat dit was om de schijn van een grondig onderzoek naar de familie van het slachtoffer toe, op te houden; dat verzoeksters echtgenoot, toen hem werd gevraagd hoe hij dit wist, stelde “dat hij dit afleidde”; dat hij zijn beweringen derhalve baseert op loutere vermoedens, zonder concrete gegevens aan te brengen die zijn stellingen onderbouwen; dat tenslotte het schrijven van de zus van verzoekster geen objectieve informatiebron is, en voormelde vermoedens niet vermogen te onderbouwen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de Commissaris-generaal ten onrechte oordeelt dat zij en haar echtgenoot geen elementen hebben aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, en verzoeksters asielrelaas niet afdoende heeft geanalyseerd en getoetst aan de criteria van de Conventie van Genève; dat verzoekster aanvoert dat zij noch haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd; dat zij verder aanvoert “dat de link tussen de moordaanslag op de zakenpartner en de politieke organisatie in een land zoals Iran, waar de macht van een dergelijke organisatie onbegrensd is en er geen mogelijkheid bestaat op enig verhaal via een gerecht, bijna automatisch wordt gelegd door de bevolking”;

Overwegende dat verzoekster betwist dat de Commissaris-generaal de door haar en haar echtgenoot aangehaalde problemen correct heeft beoordeeld; dat zij zich in haar tweede middel eveneens tot een algemene argumentatie beperkt, zonder daarbij concrete elementen aan te brengen die erop zouden wijzen dat de Commissaris-generaal haar asielrelaas onjuist heeft beoordeeld en dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd; dat voor het overige het feit dat verzoekster noch haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, geen afbreuk doet aan het feit dat de door hen aangehaalde feiten geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève; dat het feit dat verzoekster consistente verklaringen heeft afgelegd, niet wegneemt dat zij onvoldoende elementen heeft aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, zodat de Commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten dat het asielrelaas van verzoekster geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève; dat zij tenslotte aanvoert dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de organisatie in kwestie verantwoordelijk is voor de problemen van haar echtgenoot; dat verzoekster in haar verzoekschrift nalaat deze “ernstige aanwijzingen” te duiden; dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing op correcte wijze heeft genomen en gemotiveerd; dat de bestreden beslissing, naast een uiteenzetting van de feiten, de motieven bevat op grond waarvan de Commissaris-generaal terecht kon besluiten dat het asielrelaas van verzoekster geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vierentwintig april tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.